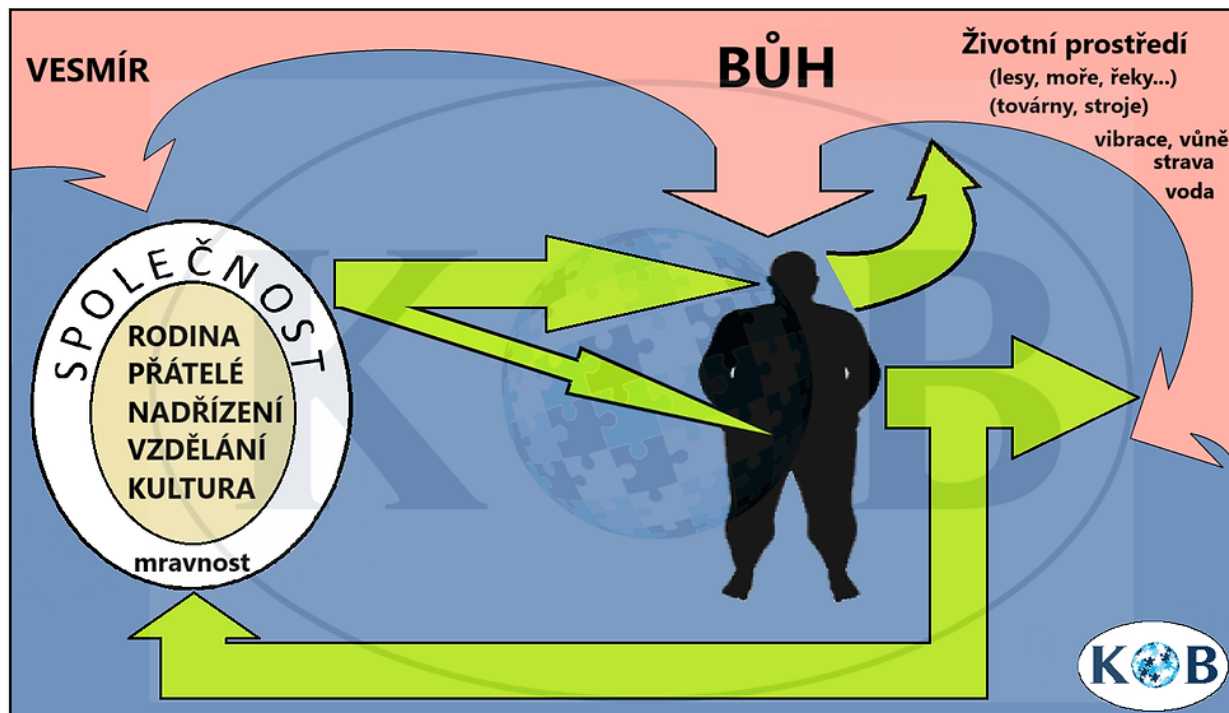

12. Tajná teorie řízení - 1. Schéma řízení a jeho prvky (K.P.Petrov)

konceptualcz.cz/post/12-tajna-teorie-řízení

KoncepceObecnéBezpečnosti

11. prosince 2024

Obr. 12-7

11.12. 2024

„Pokud by se celý vesmír proměnil na jeden stát, tak by všude musely platit stejné zákony.“

(K. PRUTKOV)

1. Schéma řízení a jeho prvky

Takže jsme se přesvědčili o tom, že se globální pyramida hroutí. Přitom její zhroucení probíhá objektivně na základě zákona času. To znamená pád satanské koncepce řízení lidstva.

Taková situace vyvolává u přemýšlejících lidí dvě otázky:

1. Pomocí čeho se „světovému zákulisí“ (globálnímu prediktoru parazitovi) dařilo držet v podřízenosti miliony a miliardy lidí během tisíciletí? Ať už se nám GP líbí nebo ne, musíme uznat moc jeho koncepce řízení, která mu umožňovala celá staletí stabilně řídit a vykonávat globální politiku podle svých záměrů. A z toho vyplývá, že si musíme ujasnit, jak to dělal, jaké jsou způsoby a metody tohoto řízení, a jak silné nebo slabé jsou stránky těchto metod GP.

2. Co je nutné udělat na ochranu před těmito způsoby a metodami GP, abychom přitom mohli stabilně řídit všechny procesy na Zemi v novém informačním stavu, ve kterém se ocitlo celé lidstvo? **Jak je potřeba společnost řídit, jakými způsoby a metodami** v podmínkách, kdy se u lidí změnila logika jejich sociálního chování?

Začneme odpovědí na první otázku. Nejdříve si ale budeme muset vysvětlit takové pojmy, jako „moc“, „řízení“, „stabilita“ atd. Na toto všechno a mnoho dalšího dává odpověď DVTŘ – Dostatečně všeobecná teorie řízení – nejdůležitější část KSB. A já vás, drazí čtenáři, v této kapitole seznámím s jejími hlavními tezemi, se základy DVTŘ, které jsou nevyhnutelné pro pochopení tajemství globalizace.

Dnešní manažer se nevyhnutelně setkává s množstvím zpráv z různých odvětví výroby a vědeckých sfér. Nevyhnutelně musí k tomuto množství zpráv zaujmout nějaký postoj a přijímat

rozhodnutí: „*Je to pro firmu (rodinu, zemi) potřebné, nebo ne?*“, „*bude z toho nějaký užitek, nebo ne?*“, „*říkají pravdu, nebo je to podvod?*“ atd.

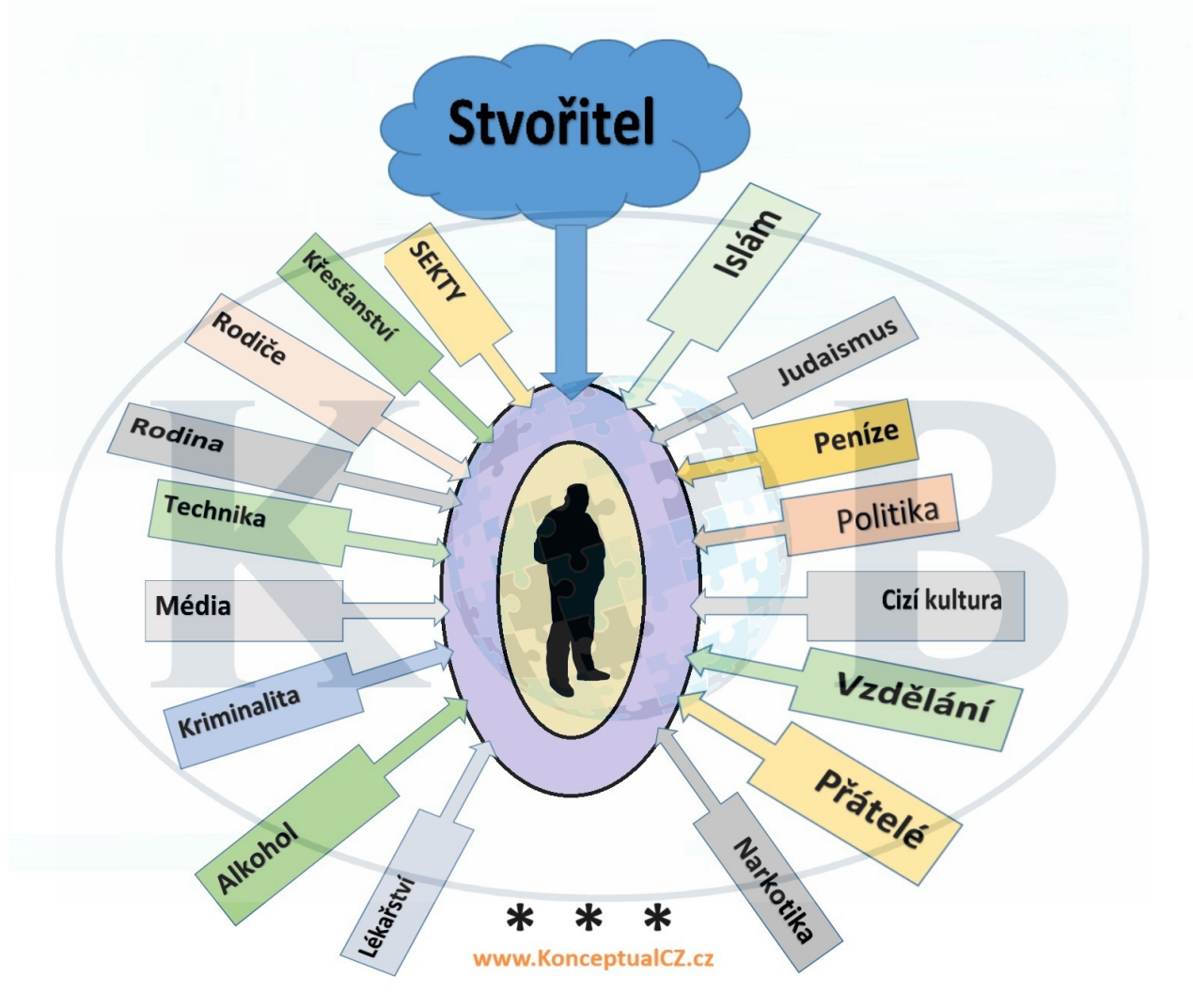
Vědět „Všechno na světě“ se nedá, to je jasné. Svědčí o tom i známý aforismus Kozmy Prutkova: „*Nedá se obsáhnout neobsažitelné.*“ Co má však dělat manažer, který je v souladu se svou funkcí povinen, donucen (!) se rozhodovat i v takové nejasné situaci? Východisko existuje! Právě znalost základů DVTŘ umožňuje dnešnímu manažerovi „*najít užitečný signál uprostřed šumu*“ a rozhodnout se, co je pro něj potřebné a co ne, co je správné a co ne atd.

Napomůže tomu i druhý, velmi důležitý faktor. **Terminologický aparát DVTŘ** umožňuje každému, kdo si ho osvojil, zorientovat se ve všech oblastech poznání vždy, když je to třeba. Vždyť dnes je taková situace, že se na různých konferencích a sympoziích setkávají kolegové vědci dokonce z příbuzných vědních oborů a nedokáží se pochopit, protože nemají jednotnou všeobecnou vědeckou terminologii. Znalost základů DVTŘ umožňuje tuto bariéru překročit. Jde o to, že všechny procesy probíhající nejen v sociální sféře, ale i ve fyzikálním světě, v chemických a biologických procesech, zkrátka všechny procesy vesmíru mají řízený charakter, což je přesvědčivě dokázáno v DVTŘ, a to znamená, že se dají všechny tyto procesy popsat pomocí jediné terminologie. Právě k tomu slouží DVTŘ. V praxi se nám potvrdilo, že člověk, který si osvojil DVTŘ, najde rychle společnou řeč i s chemikem, i s politikem, i se všemi ostatními „úzkými specialisty“. Přesně toto manažer potřebuje. Stává se tak „*specialistou na všeobecný chod věcí*“. Takže „*obsáhnout neobsažitelné*“ se přece jen dá, i když jen v určité míře.

Bohužel, naše akademická věda je velmi konzervativní a velmi pomalu se rozvíjí směrem ke všemu novému a pokrokovému. Toto jsou dozvuky brežněvovské „stagnace“. Se začátkem reformu se mládež vrhla do podnikatelského sektoru a ve vědecké sféře zůstaly jen staré kádry, které tam sedí dodnes. A ačkoli DVTR už přednášejí i na některých vysokých školách v Rusku (*a jsou zprávy, že i v zahraničí*), tak naše zkostnatělá akademická věda stále nemá čas si prostudovat nové pokrokové znalosti o řízení a začít je masově implementovat do sféry vzdělávání, a tím pádem i do života země a společnosti.

Západní škola „manažmentu“, jakož i domácí „akademická věda o řízení“, jsou slabé, a právě z toho důvodu V. V. Putin před dvěma lety dospěl k závěru, že je potřeba založit novou ruskou vysokou školu pro řídicí pracovníky. Sám se také zúčastnil ceremonie položení základního kamene ve Skolkovu u Moskvy v roce 2006. Podle slov Putina, které na této akci řekl, by měla tato nová vysoká škola pro mladé perspektivní manažery v budoucnu překonat Harvardskou školu. A překonat ji musí ne architekturou, ale v první řadě znalostmi, které se budou vyučovat za jejími zdmi. Mezi řádky je samotný fakt otevření takové školy a účast V. V. Putina vlastně přiznáním, že „Akademie řízení státní služby u prezidenta RF“ (*nacházející se v Moskvě, vedle zastávky metra „Jihozápadní“*) neodpovídá současným požadavkům.

Musíme se seznámit s mnohými věcmi, které na první pohled s řízením nesouvisí. Každý manažer se setkává se všemi procesy, které ve společnosti probíhají (*vzpomeňte si na obr. 9-3*).

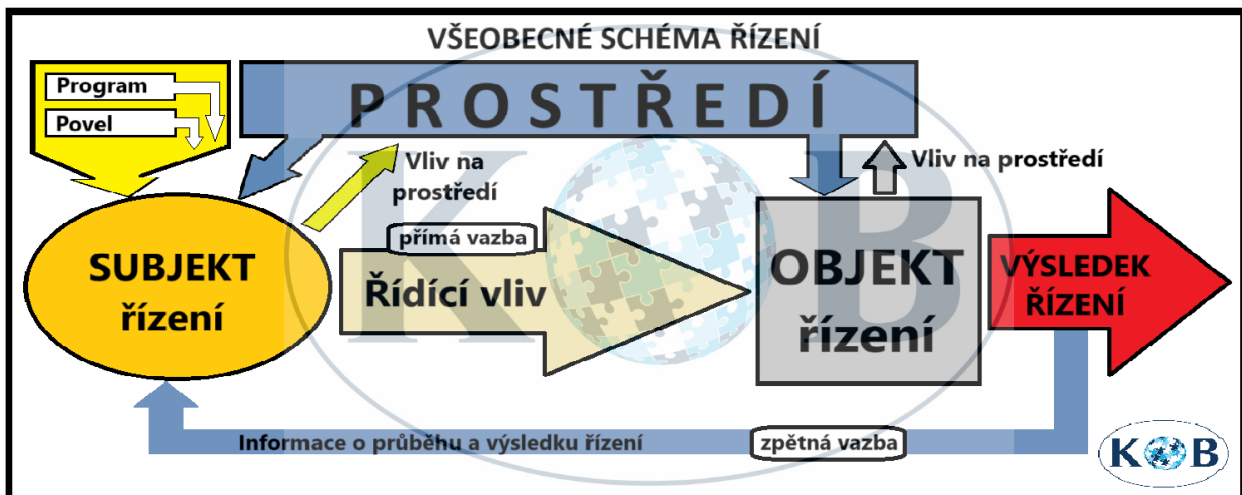
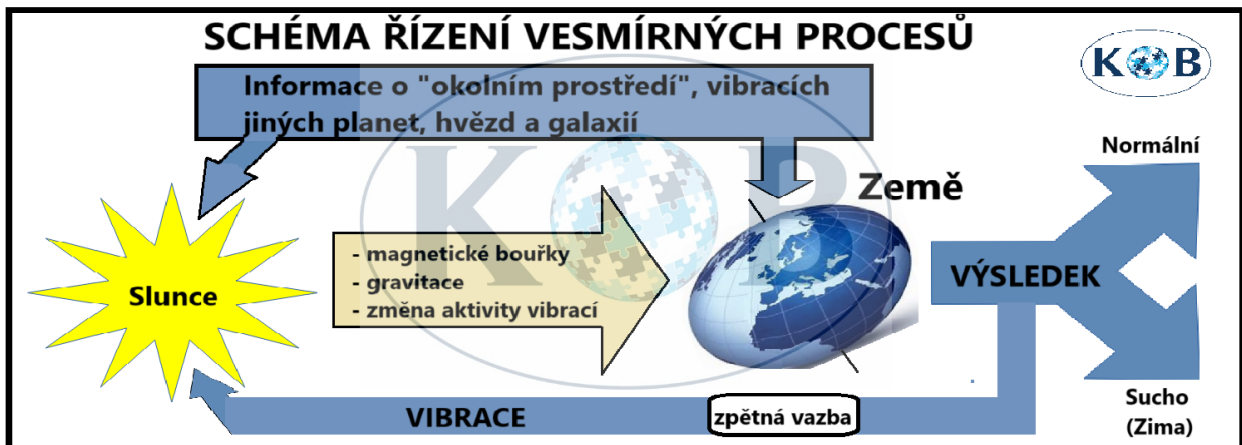
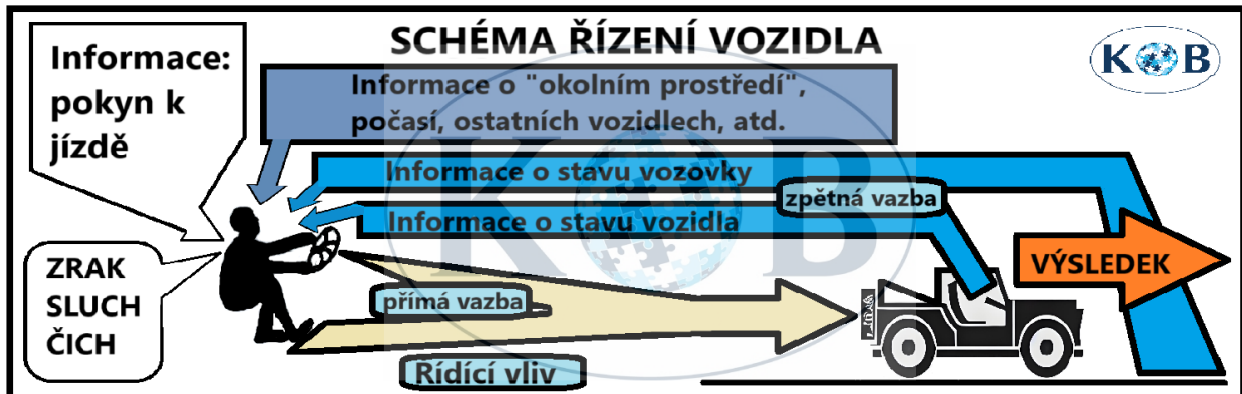
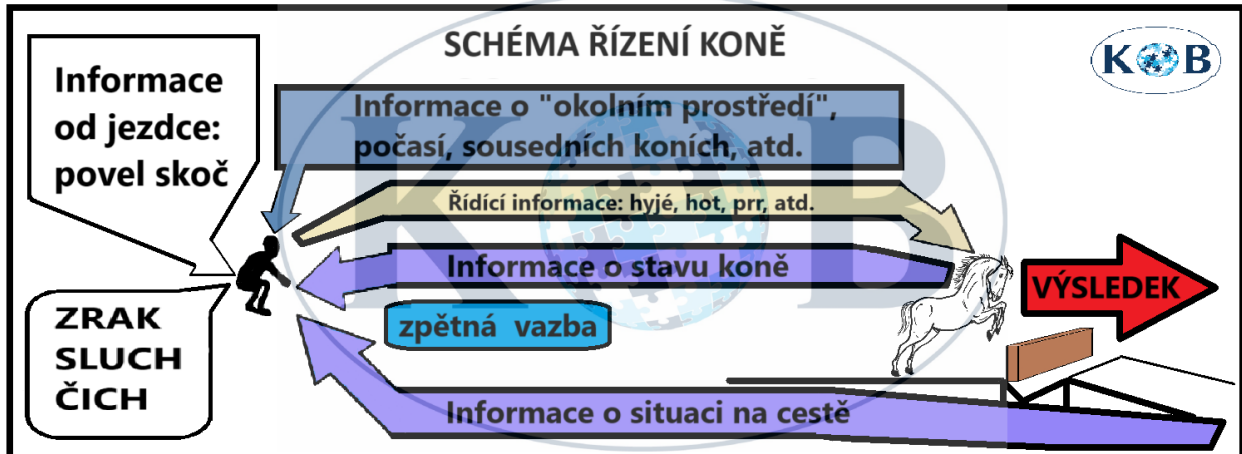
A pokud něčím pohrdá, pokud si myslí, že se ho nějaký proces netýká, tak se v tom hluboce mýlí. Všechny procesy jsou vzájemně podmíněny a ovlivňují se. A pokud „něco“ ignoroval a nezohlednil, tak toto „něco“ bude také působit i na jeho projekt, rodinu či firmu, a v takovém případě bude výsledek takového vlivu pro něho nečekaným, a někdy i destruktivním.

Takový ignorantský přístup a postoj k mnoha okolním událostem je typický pro naše domácí byznysmeny a manažery. A až když se jejich výsledky ukáží jako špatné, až tehdy začínají přemýšlet nad příčinami. Zkrátka, nezapínají ve svých hlavách své vnitřní prediktory – předvídače.

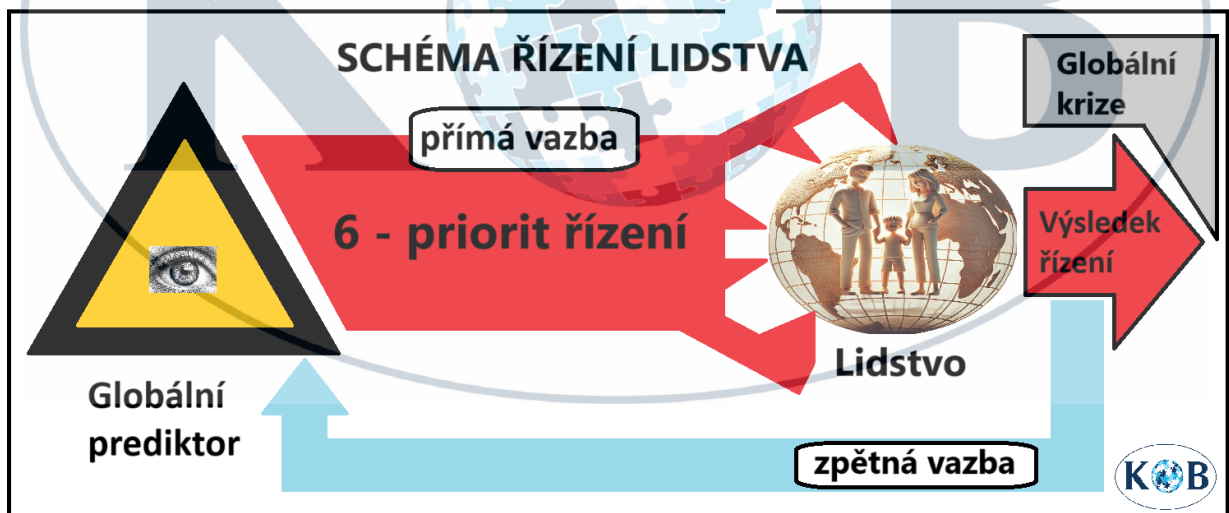
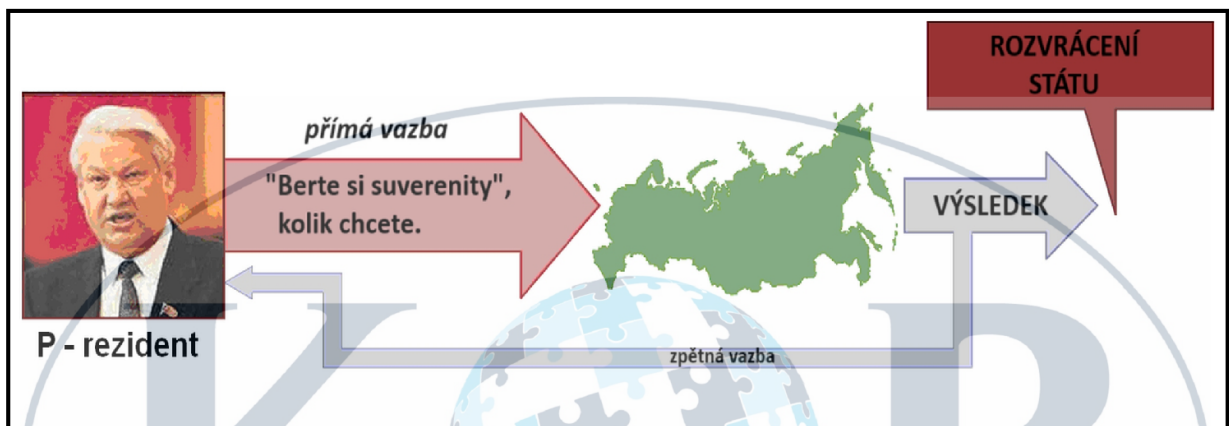
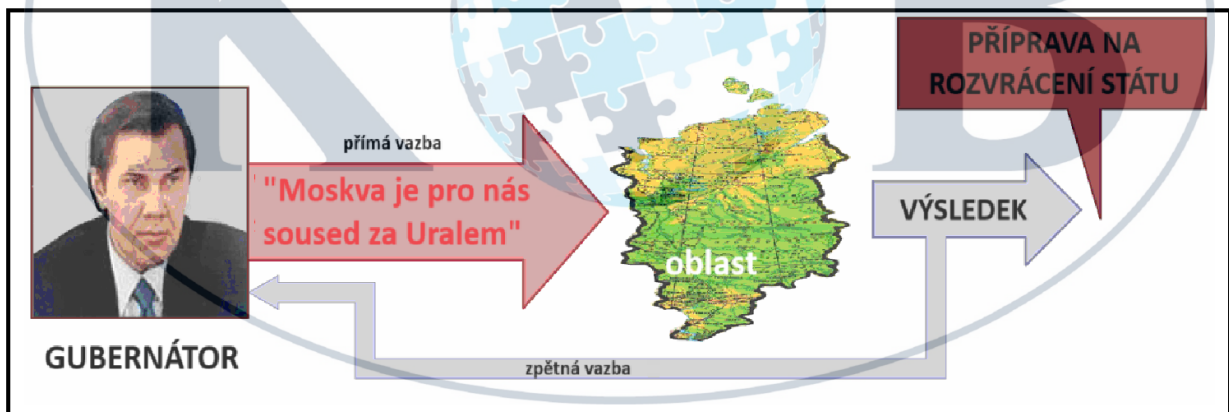
Proto je důležité se vyznat nejen v tom, co je zvykem spojovat s řízením, ale je potřeba se vyznat i v psychologii, v náboženství, ve filozofii, v historii, v ekologii, v politice, v ekonomice a v mnohém dalším.

Pozorně se podívejte na všechna schémata zobrazené na obrázcích 12-1a, 12-1b.

ŘÍZENÍ JE PROCES INFORMAČNÍ

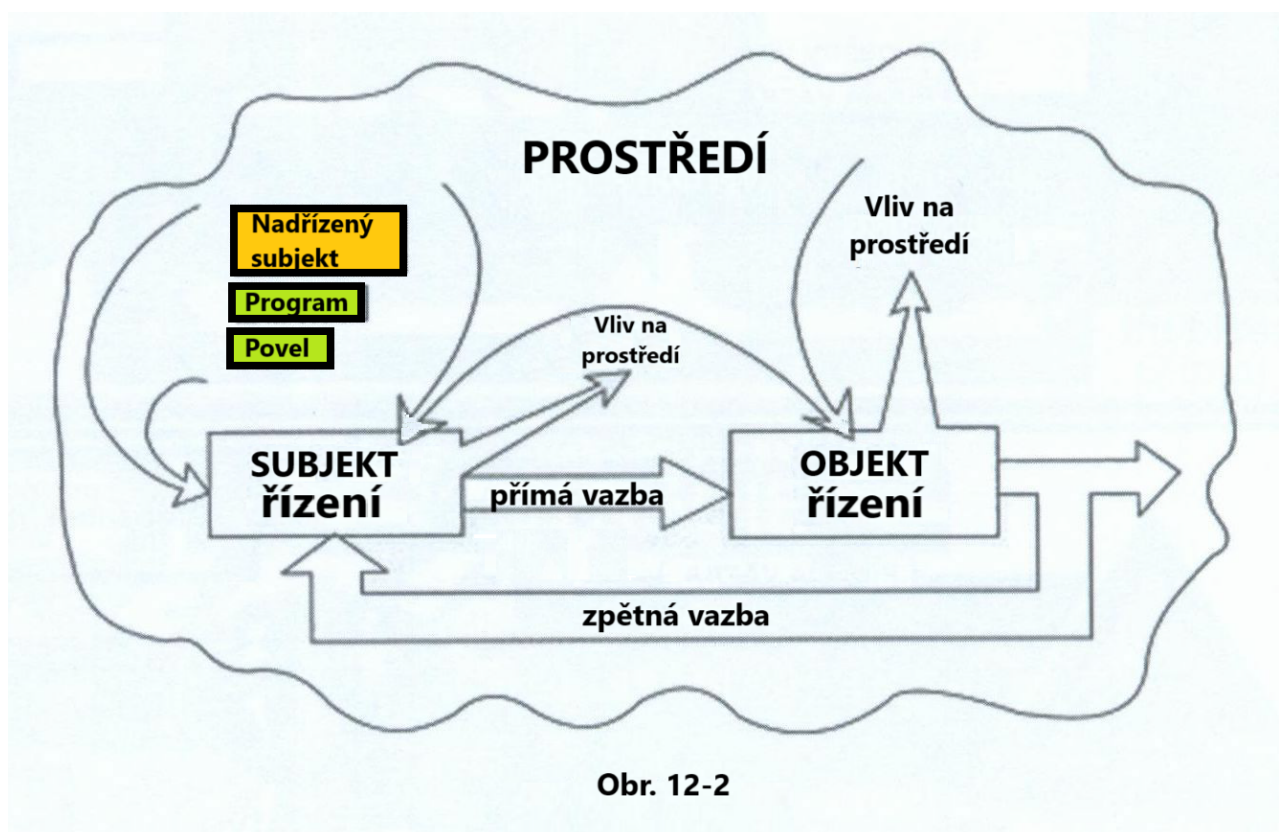

Obr. 12-1a

Obr. 12-1b

Každé schéma ilustruje proces řízení (*čehokoliv a kohokoliv*): koně, auta, dítěte, regionu, země, lidstva. Určitě jste si všimli, že všechna schémata jsou si velmi podobná. A jestliže jsou si podobná, tak to znamená, že se dá proces řízení zobrazit i pomocí jednoho schématu, které je možné aplikovat na každý případ. Takové všeobecné schéma řízení je zobrazeno na konci obr. 12-1a, a podrobněji na obr. 12-2.

Obr. 12-2

Objekt a subjekt

Nejjednodušší a asi i nejpochoptelnější pro všechny lidi bude příklad řízení auta. Řidič řídí auto. Vědecky se v tomto schématu bude *auto* nazývat **objektem řízení** a *řidič* se bude nazývat **subjektem řízení**.

Objekt řízení je to, co je řízeno (*bez ohledu na to, zda je to živé nebo neživé*). Objektem řízení může být kuň, firma, vojsko, město, region, země, celé lidstvo.

Subjekt řízení je ten (to), kdo (co) objekt řídí. Nejlepší je představit si v této pozici člověka. Řidič řídí auto. To je jasné. Kočí řídí koně[1], to je také všem jasné. Trochu složitější je pochopit, že subjektem řízení je velitel roty. On řídí rotu vojáků. Řídícím subjektem je i ředitel závodu. On řídí dělníky a všechny výrobní procesy.

A kdo, jaký „subjekt“ řídí letící raketu, když vynáší družici na oběžnou dráhu? V takovém případě je řídicím subjektem „*řídící systém rakety*“. Takže v tomto případě to už není člověk, ale technické zařízení. Raketa je řízeným objektem a její řídicí systém je řídicím subjektem, který raketu během celého letu řídí.

To samé se týká i letadla, když letí v režimu autopilota. Pilot spí a autopilot řídí za něj. Zde je řízeným objektem letadlo a řídicím subjektem řízení je autopilot.

Zemi řídí státní orgány (*prezident, vláda, parlament, soudy*). Samotná země, kterou ztvárňují miliony lidí, výrobní odvětví, hospodářství, vojsko, vzdělávací systém atd., jsou v tomto případě řízeným objektem. A státní orgány jsou řídicím subjektem dané země.

A nyní se spolu zamysleme. Na Slunci proběhla silná erupce. Záření se dostalo na Zemi a mnoha lidem „zahaproval“ srdečně-cévní systém, zdvihl se jim *(nebo klesl)* krevní tlak. Elektrotechnikům „zahaprovaly“ telekomunikační prostředky, různá elektronická zařízení atd. Střídání dne a noci. Vyšlo Slunce, lidé se probudili, šli do práce, děti do školy, nebo se opalovat. Slunce zapadlo a normální lidé ulehávají ke spánku. Vyšlo Slunce a květy se otevírají. Slunce zapadlo a i květy „jdou spát“. Slunce začalo pražit a nastává sucho, neúroda. Den se zkracuje, venku se ochlazuje. Lidé si oblékají teplejší věci, auta „obouvají“ zimní pneumatiky, spouštějí se kotelny, začínají se vytápět domy. Vypadá to tak, že slunce řídí i lidi, i pozemskou přírodu, i lidskou technosféru!

Země obíhá kolem Slunce jako kulička na špagátu. Slunce Zemi přitahuje a nepustí ji od sebe pryč. A nyní si představte, že by Slunce náhle zmizelo! Hned by přestal existovat i život na Zemi! Náš život je na Slunci závislý. Vidíme tedy, že Slunce v obrovské míře řídí Zemi a na ní probíhající globálně evoluční procesy. To znamená, že z tohoto pohledu je Slunce řídicím subjektem a Země je řízeným objektem.

Řídicí vliv (přímá vazba)

Ale vždyť Slunce i celá naše galaxie jsou vystaveny mohutnému vlivu jiných galaxií! Zjišťujeme, že i celý obrovský vesmír na nás působí svým řídicím vlivem! *(A co když je tento řídicí vliv právě to, co lidé nazývají Bohem? Zatím to necháme jen jako „informaci k zamyšlení“. Budeme o tom později v knize mluvit.)*

A tak jsme se dostali k dalšímu prvku řídicího schématu:
k řídicímu vlivu. Co to je?

Pomocí čeho může subjekt udržovat objekt „v podřízenosti“, tj. „nutit ho“ dělat to, co chce subjekt? Může to udělat pomocí vydávání „rozkazů“. Například kočí mlčky pleskl svého koně bičem, a ten se rozběhl rychleji. Takto kočí dosáhl toho, co od koně chtěl. Plesknutí bičem je v tomto případě řídicím vlivem, který kůň pochopil jako „rozkaz“: *„Je potřeba jít rychleji!“*

Avšak na objekt lze mít vliv i čistě informačně. *„Hyjééé...!“* zakřičel kočí (subjekt), a výsledek byl stejný: kůň se rozběhl rychleji. V tomto případě měl velmi konkrétní zvuk (vibrace) vliv na ušní bubínky koně a odtud se signál šířil do mozku.

„Pochodem v chod!“ — rozkázal velitel roty a sto lidí se družně, v jedné formaci a stejným krokem přesunulo ke střelnici.

„Zítřka po obědě bude deštivé počasí.“ — řekl hlas v rádiu. A Takřka všichni obyvatelé města „X“ si ráno do práce berou deštníky.

Pozorný čtenář si už jistě všiml, že ve všech případech subjekt na řízení objektu používá určitou **informaci**. Právě zde se nám nyní bude hodit chápání trojjednoty *matérie-informace-míra!*

Podívejme se, co se děje! Petr říká svému kamarádovi Borisovi: *„Poslouchej, Borisí! Včera jsem v televizi viděl, že na Západě je nyní moderní nosit velmi krátké účesy. Vypadají opravdu super!“* Boris si

na druhý den dá ostříhat své dlouhé vlasy. Co se děje při odevzdávání informace od člověka k člověku? Odevzdaná zpráva obsahuje určitý **smysl (informaci)**. Tato zpráva (informace) je nadělena určitou **mírou**, je **rozměřena** slovy, která se skládají z písmen (*a každé slovo představuje určitý kód, tj. určitou míru*).

Tato rozměřená informace je přenášena materiálním nosičem, může být na papíru (*kniha, noviny*), ve vzduchu (*zvuky, to jsou vibrace vzduchu, vody, kovu atd.*), na televizní obrazovce, na monitoru počítače atd.

A nyní **pozor!** Když jeden člověk odevzdá informaci druhému člověku, tak tato nová informace „*vstupující do mozku příjemce*“ určitým způsobem změní celý objem informace, který měl příjemce do té doby v hlavě. A jestliže se změnila informace, kterou člověk nosil v hlavě, tak to určitým způsobem muselo způsobit i změnu míry (*v daném případě např. změnu chápání nějakého jevu, předmětu, názoru atd.*). A jestliže se změnila informace i míra, tak se nevyhnutelně musel změnit i „*materiální nosič*“ (*Boris se dal ostříhat dohola!*).

Vidíte, jak se nám zde sešlo chápání trojjednoty matérie-informace-míra?! Právě toto nám umožňuje pochopit smysl libovolného procesu řízení. **Proces odevzdávání libovolné informace od jednoho prvku k druhému je ve skutečnosti procesem řízení**, protože odevzdaná informace mění informační stav toho druhého prvku (příjemce), **což nevyhnutelně vede ke změně materiálního stavu toho druhého prvku (příjemce)**. Řízení je informační proces.

Takže **řídící vliv**, to je odevzdávání informace od řídícího subjektu k řízenému objektu. V důsledku tohoto řídícího vlivu se mění stav objektu řízení (*mění se v něm materie-informace-míra*).

Řídící vliv se vědecky nazývá „**přímá vazba**“: **je to informace proudící OD subjektu K objektu.**

Zpětná vazba

Ale existuje i „**zpětné vazby**“. Přístroje na palubní desce automobilu (objektu) dávají řidiči (subjektu) informace o rychlosti, tlaku oleje, teplotě vody, množství benzínu atd.: „*Pozor řidiči, Máš málo benzínu!*“ Vojáci na pochodu odpadávají s „plnou polní“, což je signál: „*Zpomal, veliteli! Jsme unaveni!*“ Nikdo nechodí do obchodů, protože lidé nemají dost peněz, což je signál: „*Hej, primátore (nebo prezidente)! Zchudli jsme!*“ Toto všechno jsou informace o tom, že je potřeba korigovat řízení: *natankovat benzín, ohlásit odpočinek, snížit ceny*. Pokud to „subjekt“ řízení neudělá, tak „objekt“ řízení přestane fungovat nebo se pokazí. **Zpětná vazba, to je informace proudící OD objektu K subjektu.** Pokud chceme, aby proces řízení probíhal stabilně a bez poruch, tak zpětnou vazbu od objektu k subjektu nutně potřebujeme.

A nyní zkuste posoudit: zajímají se naši vládní politici o to, jak v zemi žije většina lidí? A k čemu to může vést?

Prostředí

Dále si musíme uvědomit, že „subjekt“ i „objekt“ neexistují izolovaně od všeho, co je obklopuje a co se kolem nich děje. Řidič, který řídí auto, se setkává s množstvím pozitivních ale i negativních

situací. Semafor přešel ze zelené na červenou, hrající si děti vběhly na cestu, babička se zahleděla a nedává pozor, silničáři opravují vozovku – je potřeba jet objížděnou, cesta je mokrá nebo zledovatělá atd. Toto všechno se vědecky nazývá **prostředí**. A řidič je nucen na tento vliv prostředí reagovat. Tj. i prostředí je svého druhu řídicím subjektem ve vztahu k řidiči, který je zase řídicím subjektem ve vztahu k autu. A informace, kterou řidič dostává z prostředí, je pro něj z jedné strany řídicí informací, ale z druhé strany ji je možné považovat za zpětnou vazbu, protože je následkem řízení auta. Ale tato informace není o stavu řízeného objektu (*což jsme vysvětlovali výše*), ale o stavu prostředí obklopujícího subjekt a objekt. Je to informace o tom, co se děje kolem řízeného objektu.

Nyní musí být čtenářům jasné, co vykonalo staroegyptské žrečstvo, když před lidmi skrylo správnou představu o okolním světě (*tj. informaci o prostředí*). Tím, že lidem dalo lživou představu o vesmíru (*který je také „prostředím“*), tak jim znemožnilo chápání řídicích procesů, pochopení toho, že všechny procesy ve vesmíru mají řízený charakter, že na světě neexistují procesy, které by nebyly nikým a ničím řízeny a probíhaly by jen tak samy od sebe. Tím, že staroegyptské žrečstvo před lidmi zatajilo objektivní existenci „informace“ a „míry“, tak před nimi skrylo i to, pomocí čeho se realizuje řízení.

Jakmile člověk uzná objektivní existenci „informace“ jako prvotní kategorie, tak si hned všechno sedne na svá místa. To samé se týká i kategorie „míra“. Mimochodem, u materialistických marxistů je celá jejich filozofická základna staroegyptská, tj. materialistická. Materialisté nepovažují „informaci“ za prvotní filozofickou kategorii, tj. za jednu z třech prvopočátečních cihliček, z kterých je sestaven vesmír.

A ačkoli u „idealistů“- církevníků „informace“ jako prvotní kategorie existuje, tak jim chybí ještě „míra“, která dává informaci všechny materialistické charakteristiky, tj. všechno to, co ji umožňuje měřit a porovnávat.

2. Hierarchie řízení

„Řídíš, ale i sám jsi řízen.“

(PLÚTARCHOS)

Po všem, co jsme si dosud řekli, musí být čtenářům jasné, že libovolný proces ve vesmíru můžeme interpretovat jako proces řízení. Všechny procesy ve vesmíru mají vibrační charakter. Elektron obíhá (vibruje) kolem atomového jádra. Atomy vibrují v molekule. Měsíc obíhá kolem Země. Země rotuje kolem vlastní osy a zároveň obíhá kolem Slunce, a Slunce obíhá kolem galaktického jádra. Světlo je vlnění, vibrace, magnetické vlny jsou vibrace, zvuk je vibrace, radioaktivní vlny jsou vibrace. A všechny vibrace v sobě nesou informaci, která je nadělena mírou. Ony ji „přenášejí“ z jednoho fragmentu vesmíru do jiného. A co znamená „přenášejí“? Znamená to, že ji odevzdávají! **A odevzdávání informace od jednoho k druhému je proces řízení!** Už jsme si vyprávěli o tom, jaký vliv má Slunce na všechny procesy probíhající na Zemi. A přitom i Země svou přítomností má na Slunce vliv.

Pokud nyní rozšíříme takové schéma řízení na celý vesmír, tak se vesmír stane jakýmsi superpočítačem, ve kterém se informace od „čipu“ k „čipu“ nepřenáší vodiči, ale pomocí vyzařovaných a přijímaných vibrací.

Jak víme, tak všechny vibrace ve vesmíru nesou informaci, která je nadělena určitou mírou na materiálním nosiči: pevném (*planety, komety*), plynném (*mlhoviny*), plazmatickém (*hvězdy*), na různých částicích a polích (*dynamických a statických*). Přitom Měsíc na Zemi nepadá, Země na Slunce atd. To znamená, že všechno ve vesmíru je uspořádáno. „*Ve tvoření Milosrdného nevidíš žádné disproporce*“ (*Korán*). Fungoval zákon přitažlivosti i před Newtonem? Ano. A Kirchhoffovy zákony před Kirchhoffem? Ano. Takže vidíme, že všechny nám známé i neznámé zákony, všechny znalosti minulých, současných i budoucích věd se uchovávají v informaci vesmíru! Zjišťujeme, že vesmír disponuje intelektem, že je rozumný! Vesmír má rozum!

A právě tento objektivní jev řízení všech procesů ve vesmíru lidé nazvali Bohem[2]. Toto řízení je hierarchicky uspořádáno.

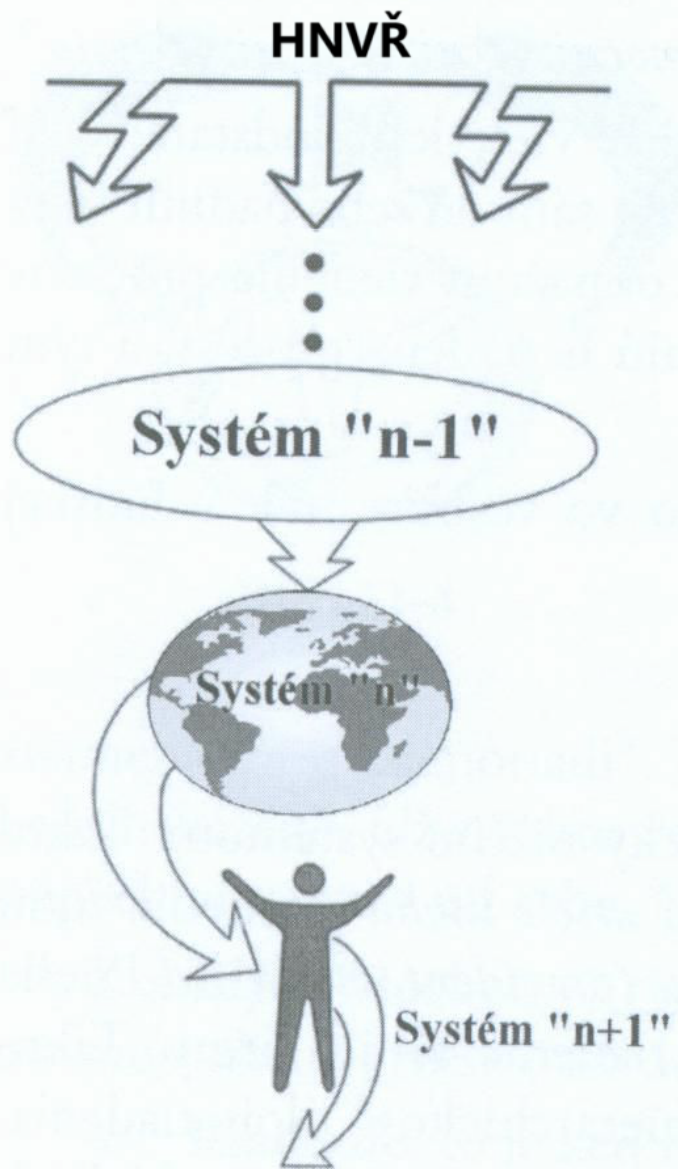
Člověk řídí koně. Putují k vybranému cíli. Náhle se zamračilo, spustila se bouřka, blesky! Člověk cestu přerušil, ukryl se. To znamená, že bouřka měla na člověka řídicí vliv. Jenže bouřka se neobjevila sama od sebe. Vznikla v důsledku série příčin v zemské atmosféře: zemětřesení v oblasti Japonského souostroví, tajfun v Tichém oceánu, horka a sucha v přímořských zemích atd. Na vznik všech těchto jevů měla vliv sluneční aktivita, která byla způsobena celým souborem příčin celovesmírného charakteru.

Vidíme, že ve vesmíru existuje **určitá hierarchie řízení** (obr. 12-3).

V celé této hierarchii to nejvyšší a nejsilnější inteligentní řízení patří Bohu. To znamená, že Bůh je Hierarchicky nejvyšší všezahrnující řízení (HNVŘ).

Ve všeobecně řídicím schématu pro sociální procesy, které probíhají v lidské společnosti, tato hierarchie existuje také. Máme řidiče, který řídí auto. Samotné auto řídí on, jenže on pouze plní rozkaz ženy, která ho poslala něco koupit. A proč se žena takto rozhodla? Protože jim ty věci doma chybí! A proč je nekoupila dříve? Protože v rodině neměli dost peněz.

A proč jim tak dlouho chyběly peníze? Protože jim zaměstnavatel neplatil mzdu. A proč jim neplatil mzdu? Protože firma neuměla prodat vyrobené zboží. A proč ho nedokázala prodat? Protože lidé v Rusku kupují zahraniční zboží, které je lepší. A proč? Pokud bychom pokračovali v tomto řetězci otázek a odpovědí, tak bychom přišli až ke koncepci řízení celého lidstva, která funguje ve společnosti. Hierarchicky nejvýše nad touto koncepcí je HNVŘ (Bůh). A koncepce řízení lidstva může být buď v souladu se záměry Boha (*tehdy je to Božská koncepce*), nebo být s Jeho záměry v rozporu (*tehdy je to satanská koncepce*).

Obr. 12-3

3. Řízení a samořízení

„Blahobyt mnoha lidí závisí nejen na tom, jak pracují, ale v první řadě na tom, jak jsou řízeni.“

(KONCEPTUÁLNÍ AFORIZMUS)

Role řízení a role samořízení

„Zdražil olej.“ — stěžuje si jedna žena jiné ženě.

„Kurz dolaru klesl.“ — zděšeně telefonuje jeden z rossionských „byznysmenů“ jinému „byznysmenovi“.

„SSSR se rozpadl.“ — tvrdí různí politici, analytici a politologové v televizi, rádiu a novinách.

Nyní tyto tři věty řeknu trochu jinak:

- *„Obchodník Sidorov zdvihl cenu slunečnicového oleje“.*
- *„Světová finanční mafie snížila kurz dolaru“.*
- *„Světové zákulisí rozdělilo SSSR, aby se mohlo zmocnit jeho zdrojů a území[3]“.*

Cítíte ten rozdíl, jak se změnil smysl samotných vět, jejich podstata? Vždyť posuďte sami, může olej sám od sebe zdražit? Nebo může sám od sebe spadnout kurz dolaru? Samozřejmě, že ne! Věty, které jsem řekl, obnažují řízení procesů „zdražování“, „pádu“, „rozpadu“. Ve vesmíru neexistují neřízené procesy, a tím spíše ne v lidské společnosti.

Vzhledem k objektivně existující hierarchii jak ve vesmíru, tak v lidské společnosti, můžeme všechny řídicí úkoly posuzovat:

- Bud' jako úkoly **řízení**,
- nebo jako úkoly **samořízení**.

Úkoly řízení se zadávají ve vztahu k hierarchicky nižším systémům. Takto Slunce „řeší úkol“ řízení Země. Země a její biosféra „řeší úkol“ řízení lidí, rostlinného a zvířecího světa (obr. 12-3). Státní orgány (*prezident, vláda atd.*) řeší úkoly řízení své země. Podnikatel řeší úkol řízení své firmy. Takto ve velmi zjednodušené a primitivní formě vypadá hierarchie úkolů řízení. A pokud to někdo nechápe a nezohledňuje ve své činnosti vliv vyšších hierarchických úrovní, tak ho dříve nebo později čekají nepříjemnosti.

Podnikatel si myslí, že vše závisí jen na něm. „*Pokud chceš přežít, musíš se umět obracet!*“ Jenže on jedná v hranicích existujících zákonů a kreditně-finančního systému. A pokud poslanci „vymysleli“ nové zákony, a kreditně-finanční systém „náhle postihne“ bankrot podle vzoru r. 1998, tak firma může také lehce zbankrotovat. O vlivu válek a revolucí na osudy milionů lidí, které podle některých hlupáků vznikají samy od sebe, není potřeba ani mluvit.

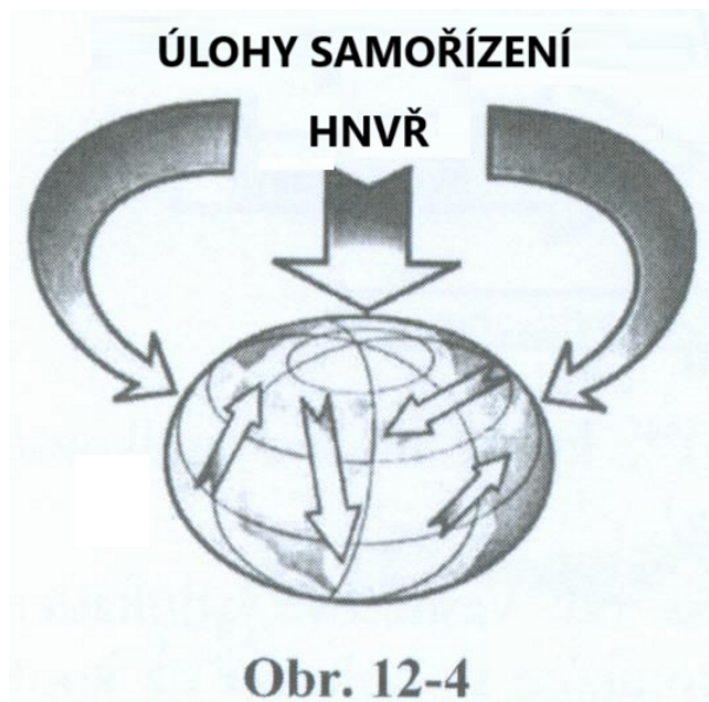
Po přečtení toho všeho už možná někteří budou chápat, co znamenají pojmy „**znamení**“ („*Boží znamení*“, „*znamení shora*“) a „**proroctví**“, které lidstvo používá už tisíciletí. Bůh (*nejvyšší rozum*) jako Hierarchicky nejvyšší všezahrnující řízení[4] nemá zlé úmysly s ničím, co existuje ve vesmíru, tedy ani s člověkem, ani s lidstvem jako takovým. Proto když lidé svévolně (*vědomě či nevědomě*) vytvářejí situace, které mohou vést k vážným následkům, tehdy dává Bůh lidem (*všem najednou nebo jednotlivcům*) varovná

znamení. Je potřeba je jen umět rozpoznat. Bůh může dát varovná znamení přes přírodní změny (*a dnes i přes technogenní katastrofy*), ale může lidi varovat i formou zvěstování přes jednotlivé lidi (*proroky*).

A o těch, kteří takové věci odmítají nebo je považují za nesmysl, hovoří verš básníka Bloka: „*A zkáza Lisabonu i Messiny byla pro ně jen šílenou pohádkou.*“

O proroctvích a jejich podstatě budeme mluvit o něco dále.

Úkoly samořízení se zadávají na vlastní hierarchické úrovni, ale s přihlédnutím na vliv vyšších úrovní řízení, tj. ve vymezených hranicích („*dopuštění*“). Na obr. 12-4 je znázorněna planeta Země. Procesy, které na ní probíhají (*tektonické, biosférické atd.*) mají charakter samořízení.

Navzdory tomu všechny probíhají v hranicích vymezených HNVR.

Dám jeden velmi jednoduchý příklad z běžného života. Pokud v rodině platí „matriarchát“ (*tj. o všem rozhoduje žena*), tak ona je „hierarchicky výše“ než muž.

Žena poslala muže na nákup s tím, že mu dala seznam všeho, co je potřeba koupit a řekla mu, do kdy se musí vrátit domů. A dále už muž řeší stanovené úkoly sám. Sám si určí dobu výjezdu, sám si vybere obchod, sám si určí trasu, sám si určí pořadí toho, co koupí jako první, druhé, třetí atd. To znamená, že provádí „samořízení“. Přitom se musí domů vrátit včas a koupit všechno, co mu bylo nakázáno. Už z tohoto velmi jednoduchého příkladu je vidět, že **samořízení neprobíhá samo od sebe. Musí se organizovat.**

Z analýzy všeobecného řídicího schématu tedy vyplývá, že řešení úkolů řízení a samořízení vypadá následovně:

— **Řízení**, to je, když chce někdo řídit objekt sám.

Velitel pluku nechal nastoupit všechny vojáky na cvičiště a sám s nimi vykonával pořadové cvičení. Objekt řídil sám. Pilot sám ručně řídí letadlo. Hlava státu a vláda se vměšují a dávají příkazy předsedům krajů, šéfům všech rezortů, odvětví, podniků v libovolné otázce: Co, jak a kolik je potřeba udělat („*Všichni sejte kukuřici!*“ N. S. Chruščov). Takový způsob řízení se nazývá „administrativně-příkazový“.

— **Samořízení**, to je, když manažer nechce objekt řídit sám, ale chce, aby daný objekt sám dělal to, co manažer potřebuje!

Velitel pluku vypracoval metodiku nácviku pořadových cvičení, rozdál ji velitelům praporů, kteří se sami ujali nácviku pořadových cvičení na cvičišti s vojáky, a zatím se mohl věnovat jiným věcem. Pilot vytvořil systém autopilota, zapnul ho a letadlo letí tam, kam je potřeba. Pilot mezi tím odpočívá. Hlava státu a vláda vypracovali,

zavedli a vyladili takový systém řízení všech regionů, odvětví, rezortů, u kterého šéfové těchto rezortů sami ví co, jak a kolik mají dělat. A hlava státu a vláda jen zadávají nevyhnutelné úkoly, a pokud je to potřeba, korigují řešení nějakých problémů, které byly přijaty na regionální úrovni.

K režimu „autopilota“ (tj. samořízení) se vrátíme ještě později, kdy se dotkneme náboženství, ideologií a trhu.

Co myslíte, drazí čtenáři, který režim je lepší a efektivnější: *řízení* či *samořízení*? Představte si, že jste „velký šéf“. Jak vám bude příjemnější řídit obrovské masy lidí? Rozkazovat jednomu „*piluj*“, druhému „*sekej*“, třetímu „*hobluj*“, čtvrtému „*přibíjej*“? Nebo práci organizovat tak, aby dělal každý SÁM to, co potřebujete? Myslím, že odpověď je jasná.

Formalizace procesu řízení

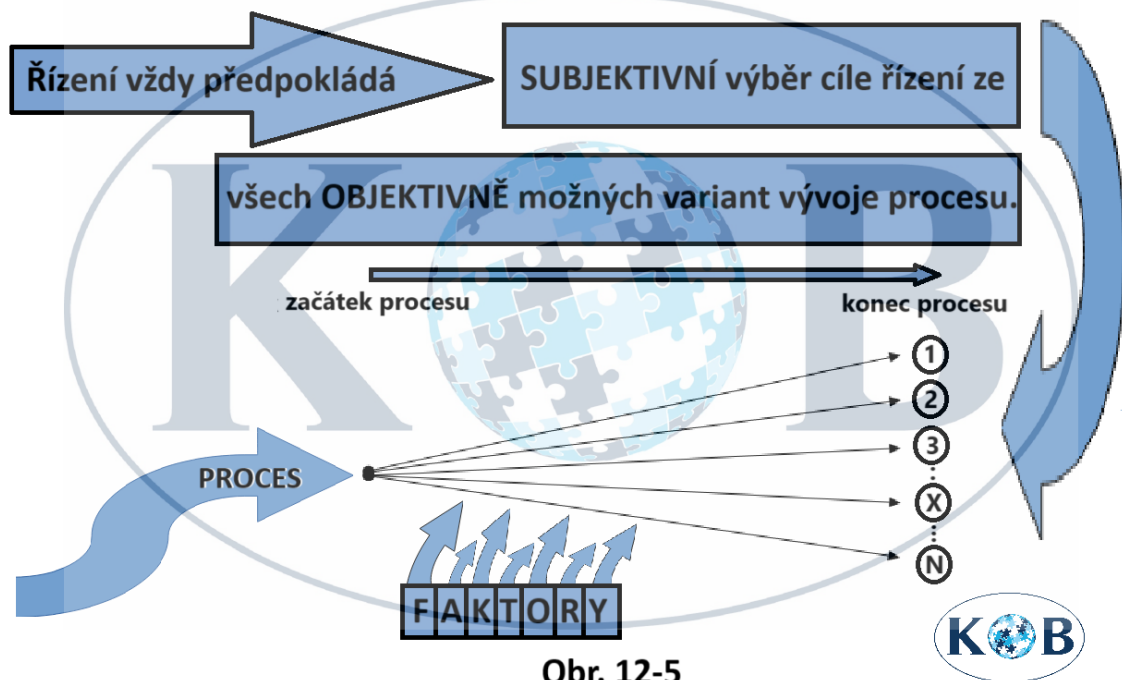
Řízení vždy předpokládá:

- **subjektivní** výběr cíle/cílů řízení,
- z **objektivně** možných variant vývoje procesu.

Graficky je to zobrazeno ve schématu (obr. 12-5), který je možné aplikovat na jakoukoliv situaci (*od nejvšednější až po globální*).

FORMALIZACE PROCESU ŘÍZENÍ

Obr. 12-5

Klasickou ilustrací podobné situace je obraz od V. M. Vasněcova „Bohatýr na rozcestí“. Vyskytuje se v mnoha pohádkách. Vzpomeňte si, bohatýr na koni stojí před velkým kamenem, na kterém jsou vytesány slova: „*Pokud půjdeš vpravo, tak..., pokud půjdeš vlevo, tak ...*“ [5].“

Uvedu **jeden příklad** ze života. Mladík ukončil střední školu a stojí před volbou, co dále dělat:

1. Jít pracovat do závodu.
2. Jít pracovat do firmy.
3. Jít studovat vysokou školu.
4. Jít studovat vojenskou školu.
5. Odejít na venkov a tam si zařídit svůj život atd.

Cílů je mnoho, ale on si z nich musí vybrat jen jeden. Bude se rozhodovat na základě svého chápání smyslu života, štěstí, aktuální situace v zemi, svých možností atd. A odkud se u něj vzalo to „*vlastní chápání?*“ Je opravdu „jeho“, nebo mu toto „chápání“ pouze vštíplí? Zatím všechny tyto otázky ponecháme jako informaci k zamyšlení.

Jiný příklad globální úrovně. Jakou cestou je potřeba vést organizaci života v zemi? Variant může být více:

1. Cestou „monarchie“.
2. Cestou „demokracie“.
3. Cestou „totality“.
4. Cestou „marxizmu“.

Rovněž se můžeme ptát i na výběr další cesty rozvoje lidstva:

1. Cestou „technokratické civilizace“.
2. Cestou „biologické civilizace“.

3. Cestou spravedlivé organizace života.
4. Cestou nespravedlivé organizace života.

Na čem závisí výběr cíle ve všech těchto případech? V té nejvšeobecnější rovině závisí na subjektu, který se rozhoduje. To znamená, že závisí na jeho vlastním subjektivním chápáním toho, co je „dobré“, co je „špatné“, co je „správné“, co je „nesprávné“ atd. Tj. **závisí na jeho osobním světonázoru.**

Po tomto můžeme udělat závěr:

- **Pokud** potencionální cíle **objektivně** existují,
- **tak** výběr konkrétního cíle mezi jejich množstvím je vždy **subjektivní**.

Řízení je možné jen:

- **pokud** jsou známy zákony, kterými se proces (*objekt řízení*) v okolním prostředí řídí,
- **pokud** jsou známy všechny vnější a vnitřní faktory, které ovlivňují průběh procesu.

Řízení **není možné**, **pokud** výše uvedené zákony a procesy nejsou známy.

O iluzi řízení

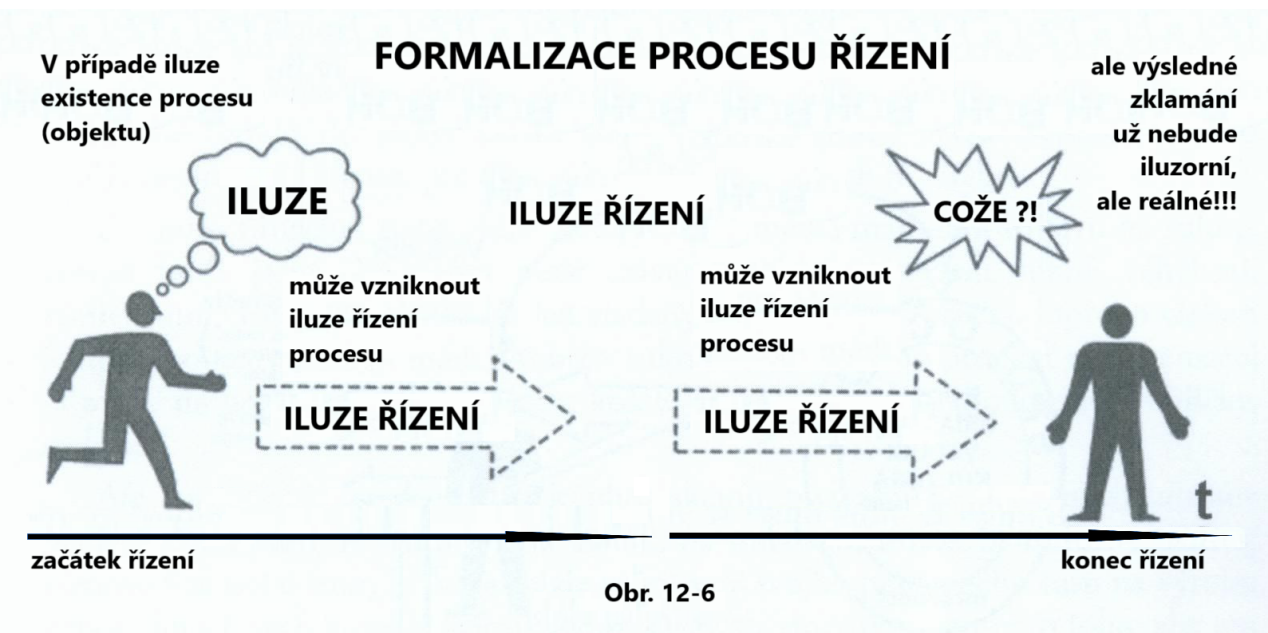
Pokud má člověk iluzi existence nějakého procesu (*objektu řízení*), **tak** může u tohoto člověka vzniknout i iluze toho, že tento proces (*objekt*) řídí. Jenže zklamání, které po nějaké době „řízení“

tohoto iluzorního procesu nevyhnutelně nastoupí, už nebude iluzorní, ale reálné!

Například malý chlapec „nasedl“ na klacek a „poskakuje“, představujíc si, že se veze na skutečném koni. Necitlivý dospělý člověk může tohoto chlapce zesměšnit, což ho pravděpodobně rozpláče, protože mu dospělý zničil iluzi.

Druhý příklad. „Světové zákulisí“ vytvořilo našim „demokratizátorům“ iluzi, že oni (*Gorbačov, Jelcin, Gajdar, Burbulis, Němcov, Chakamadová atd.*) budou budovat „demokracii“. „Demokratizátoři“ si opravdu začali myslet, že skutečně řídí „proces budování demokracie“. Avšak později se ukázalo (*a pochopili to i mnozí z těchto „demokratizátorů“*), že to byla jen iluze. „Mýdlová bublina“ s názvem „demokracie“ praskla.

A pokud je ještě možné odpustit malému chlapci, že si vytváří iluze, tak u dospělých lidí je to neodpustitelné. Speciálně, pokud se výsledek takového iluzorního „řízení“ může dotknout milionů lidí. Týká se to i takzvaných „národních projektů“. Vždyť jak je možné řešit „*národní projekt rozvoje venkova*“ bez „*národního projektu rozvoje agrostrojírénství*“? Nebo „*národní projekt školství*“ se prakticky zredukoval jen na zvýšení platu učitelům, ale už se nezaobírá obsahem samotného vzdělávání. Podobné je to i u ostatních národních projektů. To znamená, že všechny jsou jen iluzí. Podrobněji to rozebereme v jedné z příloh.

Závěr: Nesmíme si vytvářet žádné iluze řízení zdánlivě existujících procesů!

4. Tajné schéma řízení člověka

„Pokud jsem si tě vymyslela,

Staň se takovým, jak chci!“

(Z VERŠŮ BÁSNĚ R. ROŽDĚSTVENSKÉHO)

„Slepila jsem si ho z toho, co jsem měla,

A takového jsem si ho hned i zamilovala.“

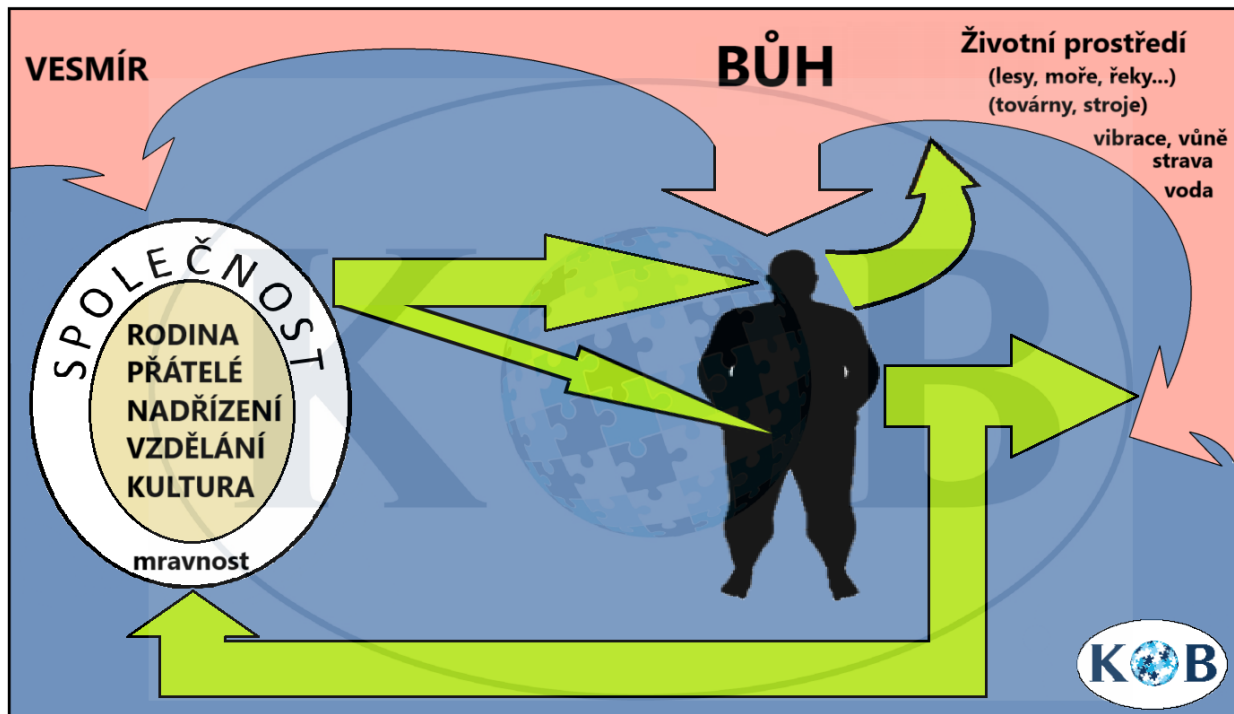
(Z VERŠŮ BÁSNĚ M. TANIČE)

A může se vůbec nějaký konkrétní člověk sám stát řízeným **objektem**? Dají se řídit jeho myšlenky, činy, život?

Narodilo se malé dítě. Matka s otcem mu vyprávějí dobré a poučné pohádky, kupují mu dobré knihy, sami nepijí, nekouří, poctivě pracují a dítě učí jen dobrým věcem. **Co dělají tito rodiče z pohledu teorie řízení? Uskutečňují řídicí vliv na své dítě.** Díky takovému řízení je ve většině případů na konci dosaženo dobrých výsledků.

Pokud rodiče pijí alkohol, kouří, nečtou dětem dobré pohádky, ale posadí ho na celý den před televizor (*tj. nemají na své dítě čas*), nekupují mu dobré knihy, tak výsledek bude ve většině případů špatný.

Řízeným **objektem** je v tomto případě dítě. Řídicím **subjektem** jsou rodiče. Řídicí vliv může být čistě informační, ale někdy i mechanický: prut, řemen, a u některých, co přijde pod ruku. Výsledkem řízení je celý budoucí život tohoto dítěte a později dospělého člověka (*viz obr. 12-1 a 12-7*).

Obr. 12-7

Ale dítě nežije jen ve své rodině, není izolováno od zbytku společnosti. Řídící vliv na něj mají i dědeček s babičkou, školka, škola, ulice, televize, hudba, filmy, sousedé apod., tj. celá společnost a celá její kultura. **Zde je řídícím subjektem celá společnost i s její kulturou**, která na mladého člověka působí svým řídícím vlivem. Rodiče nad svým dítětem můžou vliv ztratit, ale společnost a kultura ho ovlivňují po celý život.

Například dítě by chtělo ochutnat pivo, ale otec mu to nedovolí: „*Nemůžeš, jsi ještě malý!*“ Je dobré, pokud otec vůbec alkohol nepije. Ale kolik je takových případů, kdy po takovém napomenutí otec sám vypije pivo rovnou před očima dítěte. Na ulici jsou reklamní tabule, které opěvují život těch, co pijí pivo. V televizi jsou reklamy o rajském životě pivařů. V obchodech jsou lahve s krásnými etiketami přitahující pozornost. A týnedžr ve snaze dokázat, že už je **velký**,

začíná tajně a později i neskrytě pít. Matka s otcem ho už nedokáží zastavit. **Reklama však nekončí** a dospívající týnedžr bude pít po celý život. A nejen pivo!

Reklama je tedy mocným nástrojem řízení milionů lidí! Reklama je řídicím subjektem! Ale je potřeba vždy pamatovat na objednavatele a pány reklamního systému. To oni vkládají do reklam potřebnou informaci na dosažení vlastních cílů.

To samé je možné říci i o módě všeobecně (*oblečení, obuv, nábytek atd.*). Móda má také své „pány“. Továrna na sukně šila celý rok sukně střední délky. Všichni si je koupili a poptávka po nich klesla. Majitel továrny začíná být ztrátový. Co udělá? Začne propagovat dlouhé sukně a využije k tomu módní časopisy, přehlídky, média, filmy atd. Dlouhé sukně se brzy znovu dostanou do módy. Ženy a děvčata začnou vyhazovat své středně dlouhé sukně (ačkoli jsou stále jako nové!) a začnou kupovat sukně dlouhé. Vždyť je to teď tak moderní, je potřeba jít s dobou! Majiteli továrny zase začnou přitékat peníze. Ale brzy všichni dlouhé sukně vykoupí a poptávka klesne. Tehdy „nečekaně“ vejdou do módy krátké sukně (*„olej zdražil“*) i se všemi z toho vyplývajícími následky pro dlouhé sukně a peněženky jejich majitelů.

Za touto situací je potřeba vidět konkurenci mezi majiteli továren na sukně. Potom bude jasné, že všechny nové „závany módy“ s délkou sukní, záhyby, ramínky, kapsami atd. — je jen řízený marketingový proces, jehož cílem je touha po neustálém zisku u výrobců sukní. To samé je možné říci i o měnící se módě u kalhot, sak, bot, košil, spodního prádla, modelů aut, židlí, stolů atd.

Ale to, že při tom dochází k obrovskému plýtvání materiálních zdrojů planety Země, které se velmi rychle ocitnou na smetišti, o tom už mluví málokdo. Nemluví se ani o tom, že lidé tráví velmi mnoho svého pracovního času na výrobu nepotřebných věcí, které se velmi rychle ocitnou na smetišti, místo toho, aby ten čas věnovali svým dětem, sebevzdělávání, oddychu, ale i tomu nejdůležitějšímu — na osvojení si svého geneticky podmíněného potenciálu rozvoje.

Vidíme tedy, že „**móda**“ je ve vztahu k člověku **řídícím subjektem**.

Do stejného schématu patří i knihy, hudba, filmy, písně, tj. všechno, co nazýváme kulturou. Pokud písně obsahují dobré ideje, jako je láska k vlasti, k přírodě, k manželce, tak se také většina lidí pod jejich vlivem stane mužnými a smělými patrioty. A pokud se v písních popularizuje pití alkoholu, nevěra, podvod, zrada, tak je řídící vliv těchto písní na většinu lidí opačný.

Prakticky celá dnešní kultura je amorální! Avšak **kultura je řídícím subjektem** ve vztahu k celé společnosti i ke každému jednotlivci. Proto není vůbec překvapující, že amorální kultura plodí amorální jedince.

A když tito jedinci začínají okrádat a zabíjet své tvůrce — kulturní a vědecké činitele (*humoristovi Žvaneckému ukradli džíp, profesoru psychologie Dobreňkovi zabili dceru*), tak se začínají tito „činitelé“ pohoršovat.

V dnešní společnosti je už od dětství u milionů dětí, týnejdžrů a mladých lidí formována snaha „hledat požitky, vzrušení a adrenalin“, „vyzkoušet všechno, co život nabízí“. Pokud jsou takové snahy a touhy zformovány, tak se lidé dopouštějí nejhorších zločinů. Ukazuje se, že zločin je výsledkem takového amorálního řízení (nejdříve) dítěte, a později dospělého, prostřednictvím „kultury“ společnosti, která ho ze všech stran obklopuje. To znamená, že řídicí vliv takové kultury a takové společnosti je **zločinný**. Přitom má řídicí vliv takové „kultury“ nejsilnější účinek na nezralou mysl dětí a týnejdžrů. A úředníci, kteří takovou „kulturu“ (a zejména, takovou reklamu na televizních obrazovkách a v ulicích měst) povolují, jsou **zločinci**. Jeden starší pán jednou na setkání s propagandistou KOB řekl o reklamě toto: „Na nás, starší už to nemá vliv. Oni ničí hlavně mládež! A nás si budou kupovat, zvyšovat důchody, dávat dárečky — vždyť už nám mnoho dní nezůstává.“

Jiný příklad. Předvolební kampaň. Řídicí „subjekty“, majíce možnost silně informačně ovlivňovat přes televizi a rádio řízený „objekt“ (voliče), se snaží tento „objekt“ přesvědčit o tom, že malé strany nemají šanci na úspěch. K tomuto účelu si objednávají zmanipulované průzkumy veřejného mínění, kde jim lživě připisují procenta úspěšnosti, a tyto průzkumy se masově publikují v médiích. Tyto lži, bohužel, na lidi účinkují. A ti posléze na volby rezignují, nebo volí ty, kteří mají podle těchto „průzkumů“ největší šanci na úspěch. Tj. z vedoucích stran v průzkumu si vyberou to „menší zlo“, aby jejich hlas zbytečně nepropadl. Ale právě toho chtěli dosáhnout skuteční páni volebních kampaní[6] — zločinné klany zformované v období reforem ze sovětské stranické nomenklatury, tj. skutečné řídicí „subjekty“.

Podobných příkladů, jak nás podvodně řídí, by se dalo uvést celé množství. Nyní si každý čtenář může sám najít podobné příklady z vlastního života. Z toho všeho vyplývá závěr: *aby se lidé stali skutečnými pány svého života a nebyli více podváděni, musí si osvojit Dostatečně všeobecnou teorii řízení a naučit se rozpoznávat takové řízení ve vztahu k sobě, tj. získat rozlišení.*

5. Tajné schéma řízení země a jejích lidí

„Mnozí lidé jsou jako klobásy:

čím je naplní, to v sobě nosí.“

(KOZMA PRUTKOV)

A kdo formuje tento různorodý řídicí vliv na lidi? Kdo řídí televizi, vzdělávací systém, ekonomiku, kulturu a vše ostatní v zemi? Pokud si někdo myslí (*a takových „demokratických“ snů je mnoho*), že každý vedoucí odvětví, úřadu, podniku a dalších struktur v zemi jedná samostatně (*máme prý „svobodu“!*), tak se mýlí už jen z toho důvodu, že každá země má své zákony, které vymezují hranice možností každému úředníkovi a manažerovi. O „rafinovanějších“ způsobech řízení úředníků a manažerů všech úrovních zatím mluvit nebudu.

Takže každému normálnímu člověku je zjevné, že všechny společenské procesy v životě lidí řídí stát. Podle současných „demokratizátorských“ principů ve státě existují tři „nezávislé“ větve moci:

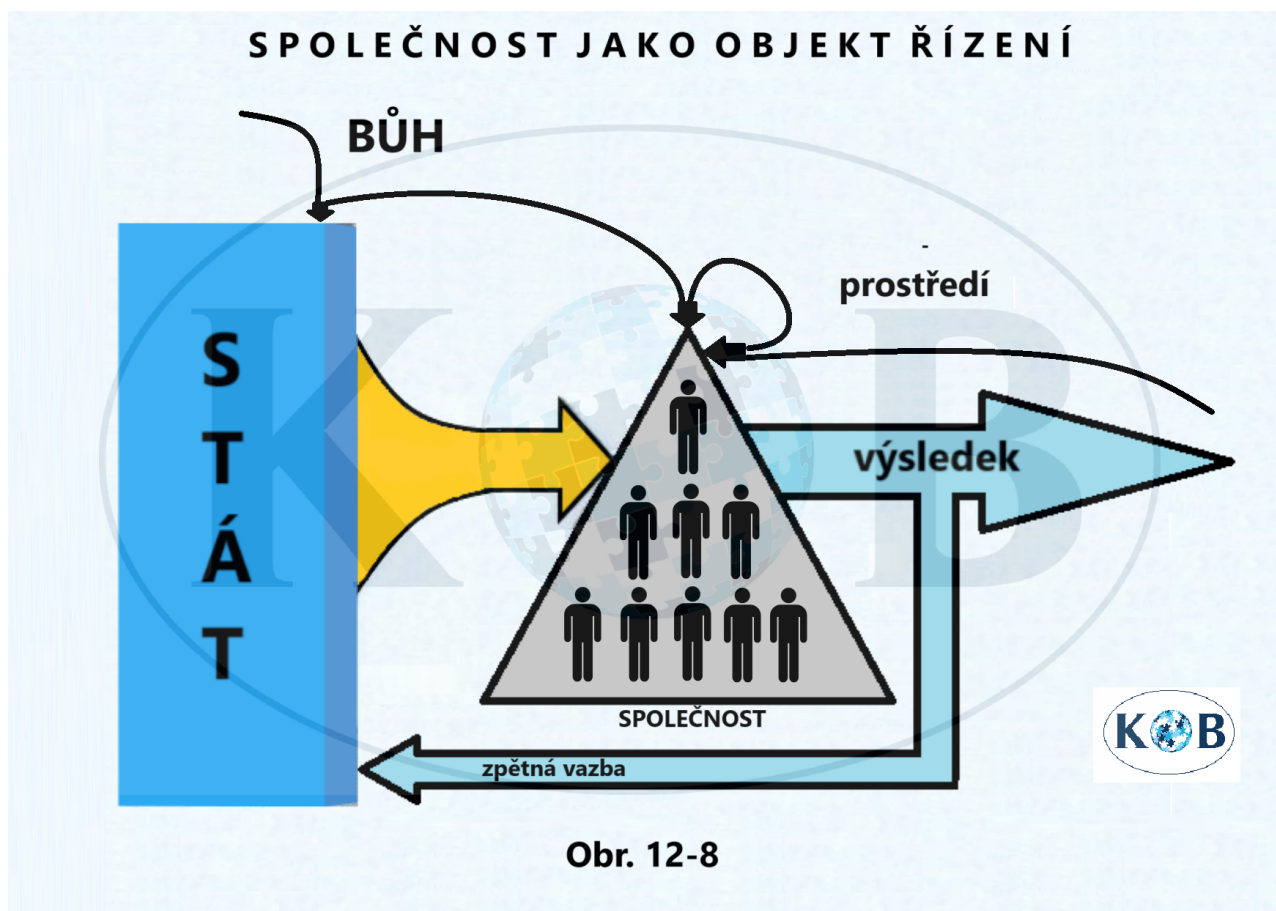
1. **Zákonodárná** moc (legislativa).
2. **Výkonná** moc (exekutiva).

3. Soudní moc (justice).

Zákonodárná moc vytváří zákony, výkonná moc je uvádí do života společnosti a soudní moc dohlíží na dodržování těchto zákonů. Tyto tři větve moci, zdánlivě „nezávislé“, svým působením ve společnosti formují a udržují určitý způsob života, mezilidské vztahy, postup výroby zboží a jeho spotřebu, vzdělávání, zdravotnictví a mnoho dalšího.

Následkem takového dlouhodobého vlivu ze strany státu se většina lidí v zemi stává nositeli těchto pravidel a postupů. Díky tomu každý člověk v této společnosti už od dětských let vnímá tato pravidla a postupy jako přísné normy, kterými se přirozeně řídí ve svém životě.

Řečené dobře ilustruje obrázek 12-8.

Vše by bylo v pořádku. Ale přemýšlející lidi musí napadnout otázka, odkud se tyto tři „nezávislé“ větve moci vzaly?! Pamatujíc, že pokud vždy existuje „hierarchie řízení“, musí nutně existovat „něco“, z čeho tyto „tři větve moci“ vyrůstají. A o tom si nyní povíme.

6. Jak pohádku přeměnit ve skutečnost (o vektorech řízení)

„Narodili jsme se, abychom pohádku

přeměnili ve skutečnost.“

(ZE SOVĚTSKÉ PÍSNĚ)

Může letadlo letět jen tak, bezcílně? Technicky ano. Ale v takovém případě dříve nebo později havaruje, protože pokud mu dojde palivo a pod ním budou hory, les nebo močál, nebude mít kde přistát. Proto si letecké linky vždy plánují cíle svých leteckých tras.

A může země „letět“ jen tak, bezcílně? Tj. nevědět, jaká společnost se buduje, kolik bude potřeba chleba pro nasycení všech, kolik škol a učitelů bude potřebovat, aby se děti mohly vzdělávat atd.? To se dá jen těžko představit. Ačkoli v naší zemi se přesně toto děje už více než 20 let. A i když naši vládcí v osobě Gorbačova a Jelcina neměli jasné cíle, tak to ještě neznamena, že je nemělo ani „světové zákulisí“. A to je jediný důvod, proč jsme ještě nehavarovali. Vždyť jsme si už vysvětlili hierarchii řízení, ve které je nad každou úrovní ještě vyšší úroveň řízení. A ačkoli na tvé úrovni chápání se ty probíhající události můžou zdát chaotické, tak když vystoupíš na vyšší úroveň chápání, hned budeš vidět, že chaos v SSSR-Rusku byl vytvořen speciálně kvůli rozvratu země a ovládnutí jejich zdrojů.

Každý úkol řízení nebo samořízení předpokládá, že **řídící subjekt musí vždy znát:**

Cíl řízení. To je přesně to, čeho chce dosáhnout při ideálním řízení objektu. Ale dosáhnout ideálního řízení je velmi těžké, a tak musí vědět:

— **Jaký je** v dané chvíli **skutečný stav**. Díky čemuž zjistí:

— **odchylku** skutečného stavu od stavu ideálního (*porovnáním reálného stavu s plánovaným*).

Pilot na mapě nakreslil přímou čáru z Novosibirsku do Samary. To je ideální trasa. Nastartoval letadlo a letí. Zafoukal vítr a letadlo se odklonilo od kurzu. Poté ze Země přišel příkaz pozměnit trasu. Takže letadlo (*řízený objekt*) neletí ve skutečnosti po ideální trase. Pilot zaznamenává odchylky a dělá opatření, aby se vrátil na ideální kurz. Ale najednou ze Země ohlásili, že v Samaře je zledovatělá přistávací dráha a s letadlem bude potřeba přistát v Saratově. Toto je zjednodušený popis práce řídicího systému při dosahování cílů řízení.

Pokud bychom chtěli složitější úkol, tak si místo letadla udržujícího ideální kurz můžeme představit rodinu. Zde už se cíl nemůže skládat jen z jednoho bodu. Vezmeme si období jednoho měsíce. Jestliže domácnost většinou řídí ženy, tak se nyní vžijeme do jejich úlohy. Rodinu je potřeba nakrmit, zaplatit byt, synovi koupit nové boty atd. Cílů je mnoho. A hospodyně tyto cíle seřazuje podle důležitosti. Na prvním místě je obživa pro rodinu. Na druhém místě jsou nové boty pro syna. A tak je možné pokračovat dále. Máme jakýsi **seznam cílů**. Úplně nahoře, na prvním místě tohoto seznamu je to, bez čeho se v žádném případě nedá obejít. Na druhém místě

je o něco méně důležitý cíl, na třetím ještě o něco méně důležitý cíl atd. Na posledním místě je to, co bychom sice chtěli, ale bez čeho se zatím dokážeme obejít, co ještě může počkat (*např. chtěli bychom auto, ale zatím nemáme dost peněz*). Tento hierarchicky (podle důležitosti) seřazený seznam cílů se vědecky nazývá „**vektor cílů řízení**“.

Abychom s **vektorem cílů** mohli porovnávat i průběžný reálný stav, tak budeme potřebovat i „**vektor stavu**“ řízeného objektu. Bude to stejný seznam se stejnými položkami jako ve vektoru cílů, jen nebude obsahovat požadované hodnoty, ale reálně průběžné hodnoty každé z položek v seznamu. K ilustraci můžeme použít ten samý příklad s rodinou. Vektor stavu hlásí, že lednice je prázdná, za byt není zapláceno a syn nové boty nemá. Zde je na místě si vytvořit ještě třetí seznam se stejnými položkami, který bude hodnotit chybu řízení. Vědecky ho nazveme „**vektor chyb**“ řízení.

A proč nejsou cíle splněny? Nechodila snad rodina do práce? Ne, všichni poctivě pracovali, ale nepřišla jim včas výplata. A proč? Neboť závod nedokázal prodat svou produkci. A proč? Protože lidé kupují zahraniční produkty. A proč...? A takto se znovu dostaneme až k tématu globalizace, globální politiky. Zaúčinkovala „hierarchie řízení“.

Nyní můžeme přejít i na úroveň státu. Jaký vektor cílů má vláda Ruska? Co je v seznamu na prvním místě? Co je na druhém? Kdo to ví? Nikdo to neví!

Komunistická strana Sovětského svazu v minulosti plány měla (*ačkoli občas i divné: „Všichni sejte kukuřici!“*). Plán, to je vektor cílů řízení. Pokud chceš řídit sám, nevyhnutelně ho musíš mít. Avšak demokratizátoři plány zrušili: *prý, trh dokáže vše regulovat sám.*

Jenže **plány „světového zákulisí“** se plní velmi přesně. Viz direktiva NSC USA 20/1 ze dne 18.08.1948 a Harvardský projekt. **Tam je vektor cílů jasně definován:**

1. Rusko se musí stát surovinovým doplňkem Západu.
2. Vysokotechnologická odvětví musí být zničena.
3. Polnohospodářství je potřeba zlikvidovat. Rusové se musí krmit západním „lejnem“.
4. Přitom nesmí Rusové chápat, co se s nimi děje (*„Co jen bude s vlastní a s námi?“ Z písně Ševčuka „Podzim“*).
5. Aby nikdo nechápal, co se s nimi a jejich zemí děje, je potřeba zničit vzdělávací systém, vědu, kulturu, a také:
6. popularizovat pití alkoholu, kouření a jiná narkotika atd.

Pokud se podíváme na tento seznam a to, co se dělo a dodnes děje v naší zemi, tak je možné jen konstatovat, že vektor jejich cílů se plní s vysokou mírou kvality. A socialistické plány v SSSR se po Stalinově smrti nikdy neplnily. Proč? **Za Stalina vektor cílů vypadal takto:**

1. Vzdělání musí být bezplatné a dostupné všem.
2. Věda a průmysl musí být nejvyspělejší na světě.

3. Polnohospodářství musí plně zabezpečit zemi přírodními produkty.
4. Výplaty musí růst a ceny zboží a služeb klesat.
5. Zdravotnictví musí být bezplatné a nejlepší na světě. Sanatoria musí být dostupná pro všechny pracující.
6. Pro děti jen to nejlepší. Pionýrské tábory po celé zemi.
7. Armáda musí být nejsilnější na světě atd.

A vektor chyby řízení za Stalina vypadal tak, že docházelo k opakovanému a systematickému snižování cen. Takže Stalin byl vynikajícím manažerem.

Vůdci SSSR-Ruska po Stalinovi nepoznali a ani nepoznají elementární základy řízení.

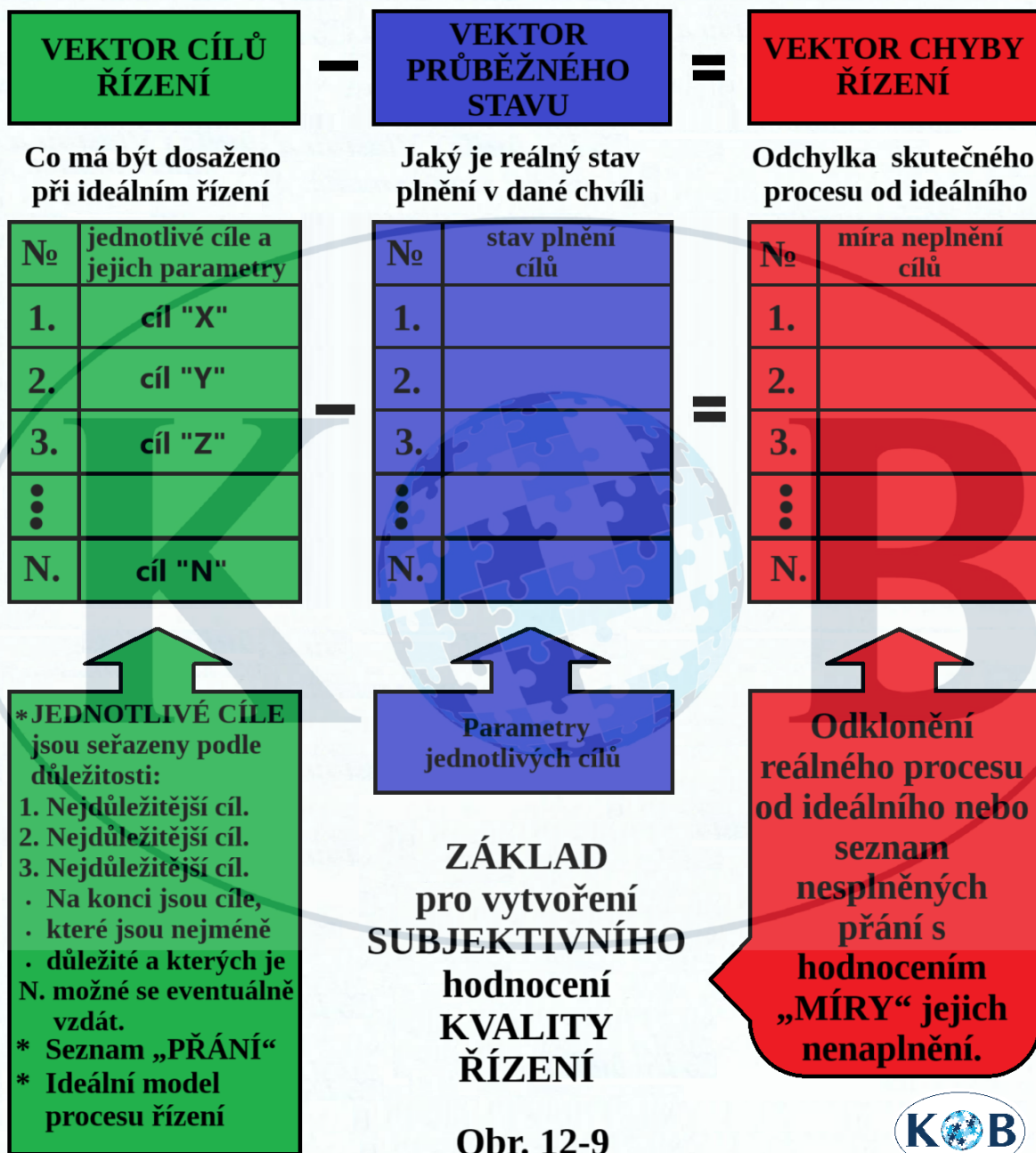
Demokratizátoři si vytvořili takový vektor cílů:

1. Demokracie (vláda lidu) nadevše!
2. Práva člověka sladit se světovými standardy!
3. Svoboda pro všechny!
4. „Trh“ v ekonomice reguluje všechno a každého udělá bohatým.
5. Peníze dělají peníze.

A co nám hlásí **vektor průběžného stavu**? Jak je to u nás s „vládou lidu“? Jak to vypadá s „právy člověka“ a „svobodou“? Jak to říkal soudruh Suchov: „*Jsou nějaké otázky? Nejsou!*“

Takže **vektor chyb** řízení naší země je obrovský. A právě vektor chyb je také kritériem **kvality řídicí práce** manažera. To znamená, že vektor chyb nám umožňuje ohodnotit kvalitu práce každého konkrétního manažera. Právě z toho důvodu se „manažeři zkázy“ snaží zamlčet koncepci společné bezpečnosti. Vždyť mnozí se budou muset zodpovídat před lidmi za „vektor chyb“ svého řízení. A zvýšit kvalitu svého řízení neumí! Proč? Odpověď na tuto otázku najdeme při vysvětlování *Plné funkce řízení (PFR)*.

Proto, pokud se má „*pohádka změnit na skutečnost*“, je potřeba si nejdříve na začátku každého projektu zformulovat **vektor cílů („pohádku“)**, a poté řídit všechny procesy tak, aby se **vektor průběžného stavu (skutečnost)** plně shodoval s vektorem cílů, tj. aby se výsledný **vektor chyb řízení rovnal nule**. Tehdy se pohádka (*vektor cílů*) stane skutečností (*vektorem průběžného stavu*). (obr. 12-9).

Navrhuji všem čtenářům, aby si udělali experiment. Zkuste si na papír nakreslit vektor cílů svého života (*alespoň na určité krátké období*). Ujišťuji vás, že i tato prvotní etapa vašeho vlastního samořízení vám bude dělat seriózní těžkosti, protože všichni lidé dnešní společnosti jsou zbaveni vědomostí ohledně řízení životních procesů. Poté si vedle něj nakreslete vektor průběžného stavu a vedle něj i vektor chyb. Tyto tři faktory (*seznamy*) můžou vypadat podobně jako na obrázku 12-9 a všechny položky by měly být kvůli přehlednosti zarovnány do stejných řádků.

Poté sledujte, jak se bude váš vektor cílů měnit během čtení této tlusté knihy. Jak budete jedny cíle škrtnat a nahrazovat je jinými, jak budete v seznamu měnit pořadí už existujících cílů, jak budete přidávat do seznamu úplně nové cíle, které vám přijdou na mysl během čtení. Přitom si nevyhnutelně uvědomíte i vliv „hierarchie řízení“ (o které jsme už mluvili) na proces dosahování vašich cílů. Co se týče vlivu „**sousedních struktur**“ na vaše jednání při dosahování vašich cílů, o tom si také za chvíli povíme.

[minulé díly zde](#)

pokračování přijde

[1] Vzpomeňte si na píseň L. Uťosova „Kočí!“: „Já nejsem kočí, já jsem řidič koně!“.

[2] Také si pod Bohem můžete představit základní řídicí software, obdobu BIOSu v počítači. - (Pozn. překladatele MM)

[3] Ruské zdroje má Globální prediktor již stovky let pod kontrolou, takže já spíše vidím důvod „rozpadu“ SSSR ten, že bylo potřeba Rusku trochu ulehčit a pozvednout ho. Bývalé sovětské republiky tak přešly pod vyživovací povinnost zejména Evropské unie a USA. - (Pozn. překladatele MM)

[4] U kterého „nevidíme ve tvoření Milosrdného žádné disproporce“ (Korán) nebo jinými slovy: „Bůh je láska“.

[5] Vypůjčím si od Velička: Vypůjčeno od Velička a upraveno: Rozcestí se větví čtyřmi směry, a každý z nich je svým způsobem zkouškou nezávislosti chování bohatýra ve vztahu k různým okolnostem.

1. cesta: „**Dáš-li se touto cestou, zemřeš.**“ Jaká je to zkouška? Nepodřízení se instinktu sebezáchovy, protože pokud vám slibují, že zemřete, tak instinkt sebezáchovy napovídá: „Proč bys tam měl jezdit?“ On tam však musí jet a vyčistit území od zla. Abyste to území očistili od zla, musíte vládnout určitými dovednostmi a mimo to nebýt podřízeni instinktu sebezáchovy.

2. cesta: „**Dáš-li se touto cestou, oženíš se.**“ Jaká je to zkouška? Ano, podstatě jde o **podřízenost pohlavním pudům**. Děj probíhá následujícím způsobem. Jede v uvedeném směru a přijede k věži, ze které vyjdou překrásné děvy, které mu odeberou zbraně a zavedou ho dovnitř, kde je velká hostina, a když si jde odpočinout, tak přijde do ložnice, kde si lehne na postel, která se propadne a on se ocitne ve sklepi, ze kterého pak vede přímá cesta na trh otroků, nebo na hřbitov. Tuto cestu bohatýr úspěšně absolvuje, pokud má dobře vyvinutou intuici a dokáže včas prohlédnout lest, takže když se objeví ty krasavice, tak si jejich vlasy omotá okolo ruky a odvede je na tu inkriminovanou postel, kde se propadnou do svého sklepa, takže vše je jak má být.

I dnes je to aktuální, neboť v mnoha armádách ve světě, třeba v té izraelské nebo libyjské za Kaddáfího, byla jednotka zvláštního nasazení složená z žen, a co nám napovídají naše pohlavní pudy?

Že ženu nesmíme bít, musíme se jí podřídít, takže je to aktuální i v dnešní době. *(Proto také dávají ženy v politice na problémová místa, když potřebují, aby se proti nim nezvedl hněv lidu – pozn. MM)*

3. cesta: „**Dáš-li se touto cestou, zbohatneš.**“ Přijede do města, ve kterém panuje bezvládní. Nabídnou mu stát se knížetem, nabídnou mu bohatství. Jaké tedy má možnosti?

Přijmout titul knížete. A co bude dál?

Čeká ho práce, kterou Kipling v jedné ze svých knih charakterizoval slovy: „Nejhorší prací je mít na starosti hlupáky.“ Pokud ve městě panuje bezvládní, tak to znamená, že je to následek jeho vnitřních rozporů. Sami nejsou schopni zformovat vedení, které by vyhovovalo veřejným zájmům a to z důvodů, že buď sami nevědí, jak žít lidsky, nebo tam démoni splétají intriky jeden proti druhému, takže je jasné, že to žádný vládce nemůže ustát, dokud se těch démonů nezbaví. Z toho vyplývá, že pokud bohatýr přijme knížecí titul, je odsouzen utopit se v intrikách, a pokud ho nepřijme, tak si ti lidé budou muset vyřešit své problémy sami. Vzhledem k tomu, že problémy jsou to řešitelné, nepovede to k žádným bédám.

4. cesta: „**Dáš-li se touto cestou, přijdeš o koně.**“ Dá se tou cestou a z lesa vyběhne vlk a zaútočí. Bohatýr mu dá jasným způsobem najevo, že tady neuspěje a vlk se mu nakonec podřídí a začne mu sloužit. O čem tedy vypovídá tato poslední epizoda, varianta. A která z těch cest byla tou nejdůležitější?

Lidská struktura psychiky, takže asi ta poslední s vlkem?

Ano, opravdu. Zdálo by se, že vlk sežere koně a co? Jaký je v tom rozdíl? Je to sice bohatýrský kůň, tedy drahá ztráta, nicméně nahraditelná. Lermontov napsal takovou báseň „Prorok“, kde je verš:

"A všechna havěť kolkolem, mne ctí poslušna vůle Páně".

Bohatýr tedy není profesionální krotitel a vlk není cirkusový, ale v souladu s předurčením Nejvyššího je misí člověka být zástupcem Boha na zemi, a proto se mu také musí všechno, co je na Zemi podřizovat. **Pokud je tedy bohatýr nositelem lidského typu struktury psychiky, tak se mu vlk pokorně podřídí.** - (Pozn. překladatele MM)

[6] Účelem volební taškařice je zejména dostat voliče k volebním urnám a tím legalizovat současný démon-kratický systém. Kdo v těch volbách poté bude zvolen, to je už otázka druhořadá, neboť všechny nabízená vejce pocházejí od jedné slepičky. - (Pozn. překladatele MM)